

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat

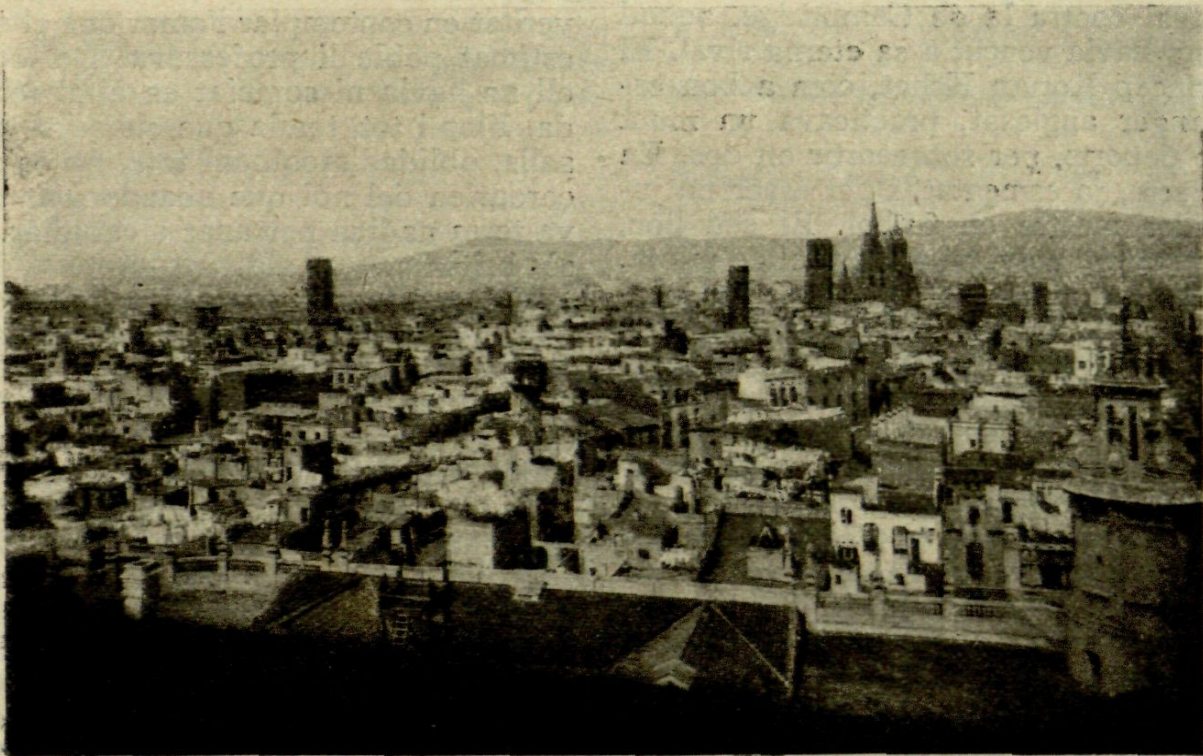
20 cms.

ANY IV. N.º 161

2 DESEMBRE 1926

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA

Vista panoràmica de Barcelona antiga.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

2. - EL BORINOT.

El Soldà Korum Kchat

(CONTE)

No fa gaire temps, morí en unes terres meridionals asiàtiques un soldà que es digué Korum Kchat, dotat d'una fortalesa física extraordinària i d'un talentàs més gran que el dels més savis polítics europeus.

La seva història és bastant curiosa. Gireu l'esguard enrera i veureu com esdevingué, en sa joventut, un rei ídol del seu estimat poble.

El jorn que fou cridat per ocupar l'hereditari tron de la seva Pàtria—per mort sobtada de son brètol pare—sols comptava una vintena d'anys i finia els seus estudis a l'anglesa i mundial Universitat d'Oxford. Era el capità de l'embarcació que, en lluita anyal contra la de Cambridge, aquell curs havia vençut a sa eterna rival. El príncep Korum Kchat, com a bon estranger anglesat, practicava un munt de esports, per sobresortir en dos. En el rem, ja esmentat, i per ésser un jugador mestre en futbol. El seu lloc, en l'equip universitari, era el de pilota. Tant era així, que més d'un club professional anglès, desconeixedor que per llurs venes traginava sang reial, li havia fet ofertes més que temptadores. Però el talent del príncep Korum Kchat superava, de molt, sa destresa en els esports, avui en dia tan de moda per tot el món. A despit de sa juvenesa, era un veritable savi. I com a soldà que un jorn havia d'esdevenir, havia estudiat amb gros entusiasme la ciència, avui tan deixada a recó, anomenada Política: l'art de governar sàviament els pobles.

El príncep, l'endemà de rebre el telegrama que li anunciava la mort del seu pare, s'embarcà vers la seva pàtria...

* * *

El reialme del futur soldà Korum Kchat, com a veí de la Rússia bolxe-

vista que era, jorn per jorn anava perdent cadascuna de les qualitats parcials; adoptava, en canvi, tots els defectes de la vella Europa. I vivint també en ple segle de l'esport, no cal dir que el futbol, com arreu arreu del món tenia els partidaris a milers. Era l'espectacle predilecte i quasi únic de totes les classes socials.

Al mes just d'haver abandonat el príncep Anglaterra, el port principal del seu Estat, que era a la vegada la capital, estava atapeït de gom a gom. Cent mil persones, més que menys, esperaven el vaixell que havia començat la travessia a la mar del Nord. Quan el vapor fou a la vista del port, esclatà una ovació fantàstica, monumental, inacabable. Molts homes besaven la vella terra, tot donant mercès a Alà.

El príncep, qui saludava a sa pàtria enyorada tant de temps, s'emocionà de veritat en contemplar l'amor que el seu estimat poble li professava. Del cert, ell no havia ni somniat en aital rebuda. Fins i tot, temia que els seus vassalls, oblidadissos com tots, no es recordarien del noi que abandonà la seva terra nadiua per anar a estudiar en sòl britànic...

En embocar la nau l'entrada del port, l'entusiasme boig d'aquells cent mil asiàtics era inenarrable. El príncep saluda a dreta i a esquerra. Es treia la gorra a cada moment. De vegades, estrenyia les seves mans a l'alçària del front, a estil de boxejador triomfant. I fins llençava petons a les criatures i a les seves formoses compatriotes. En un mot, no donava l'abast. Després, el vaixell anclà. Els crits i les cançons devien marejar i tot l'altíssim Alà. El príncep, com tots els passatgers que desembarcaren, foren rebuts a pes de braços. I, al moment, s'organitzà una imposant manifestació. L'hereu reial, davant d'aquell entusiasme mai vist, ni per la final de la Copa d'Anglaterra a l'Estadi de Wembley, pensava pels seus dintres: "El teu Visir t'ha enganyat! T'ha dit que

el teu futur poble sols està pels esports i per bolxevisme. Però, perquè no es decantés pel segon vici, ell, el Visir, feia tot el possible per fomentar el primer: l'esport".

Quan la imponent manifestació fou arribada a la plaça principal de la capital, es partí en dues. La grossa tirà vers el carrer de l'esquerra que menava a l'Ajuntament; i el príncep, el Visir, els grans dignataris es trobaren "isolats" al carrer de la dreta, que conduïa al Palau. I fou aleshores que el príncep preguntà, extranyat:—"Així, Visir, el poble no em seguia a mi?"—"No, desgraciadament!—féu per resposta l'intepellat;—sols portava en triomf els onze xicots que abans d'ahir, en el port veí, conqueriren el títol nostrat de campions de futbol!"—Oh, les ovacions no anaven per mi! Jo que saludava tan satisfet!—exclamà, dolorit, el príncep.—I encara afeegí el Visir:—"Voleu creure que potser els nostres ciutadans us han pres per un massatgista de l'equip?..."

Aquella nit, el futur soldà plorà amb l'amargor de totes les dolors. Però, l'endemà d'aquelles ploralles, n'havia sortit un Home, i hores després, el soldà Korum Kchat III.

La seva proclamació, dient veritat, tingué la virtut d'encendre les sangs dels enemics del règim. Mes al cap de mig any del savi governament del jove rei, la força bruta—bé deportiva o bé bolxevista—havia fet grans estralls entre els homes del reialme. El tron no podria aguantar-se gaire temps. Però damunt tres o quatre mesos no hi podria haver cap trontoll polític. Per aquesta raó: la seva nació havia enviat el millor onze de futbol a l'Olimpiada. No tenia posades, però, gaire esperances en llur força i encara menys en llur triomf definitiu. Son poble asiàtic sabia ben bé que a Europa hi havia grans fortaleeses futbolístiques.

El rei també s'havia embarcat amb el vaixell dels seus jugadors. Com que

era un xic romàntic, volia recordar per darrera vegada sa vida d'estudiant. Però durant la travesia, al canal de Suez, el davanter centre morí en un obrir i tancar d'ulls. I ell era l'esperança de l'equip! Aquest, amb tan grossa baixa, decidí tornar a la seva llar. Ho consultà al soldà Korum Kchat, qui s'hi oposà en rodó. No volia que defraudessin les esperances de llurs compatricis, sinó perdent en els camps d'esport. I tot seguit, el bon rei "es" nomenà davant-centre de l'equip nacional. I mercès a la tècnica i valentia de llur màxim cap, sortiren victoriosos de la prova final de l'Olimpiada, campions del món. I Korum Kchat fou l'ídol del seu poble, qui l'apartà del perill roig i el mena pel camí de la Cultura Integral.

ALBERT LLOBREGAT.

Esclavitud de l'amor...

Esclavitud de l'amor,
dolcíssima esclavitud!
Si em trobo sol i perdut,
la meua ànima t'enyor.
Altra volta amb més fervor
vina fins ma solitud,
car el món no m'és volgut
sens ton lligam benfactor.
Entenalla'm fortament
el sentit i el pensament
fins que m'hagis ben retut
el delit i la fervor,
o esclavatge de l'amor
dolcíssima esclavitud.

ALFONS MASERAS (1)

(1) Del llibre de recent publicació "La llàntia encesa".

4. - EL BORINOT.

LA NOVA BIBLIOTECA «HORITZONS»

Ha estat repartida una interessant fulla en la qual s'anuncia la creació d'una nova editorial. L'interès de la biblioteca que publicarà ens empeny a reproduir-ne alguns paràgrafs:

“La nostra tasca—diu— és senzilla, humil. No volem pas donar coneixements científics, sociològics, històrics o artístics del nostre jovent: en tenen cura munió de publicacions, entre les quals hem de remarcar: l'Enciclopèdia “Catalunya”, “Ciència”, “Criterion”, “Revista de Catalunya” i el seu “Anuari”, “Gasetta de les Arts”, “Revista de poesia”, els “Analecta” de la Biblioteca Balma i de Montserrat, “Estudis Franciscans”, “Catalunya Social”. Tampoc no ens cal seguir punt per punt els batecs de l'actualitat religiosa o ensenyar orgànicament totes les branques essencials de la cultura catòlica, car en tenen munific esment “La Paraula Cristiana” i la “Col·lecció Sant Jordi”. I encara menys intentem fundar un repertori litúrgic ascètic o piados, perquè ho realitzen perfectament “Vida Cristiana” i les publicacions de “Foment de Pietat” i del “Monestir de Montserrat”. Rebin tots aquests respectats i benvolguts companys d'armes la nostra humil salutació i un modestíssim regreiciament per la tasca que aconpleixen.

El propòsit de nosaltres és infinitament més limitat, i respon, naturalment, a l'essència íntima de les Congregacions. La joventut, no solament la joventut estudiosa, sinó, sobretot, la joventut que podríem anomenar “semi-estudiosa”, és el públic que ens pertany, és el públic que Nostre Senyor ens ha encomanat. I bé, “aquesta” joventut vol coses variades i interessants, i si no li doneu això, no llegeix cosa bona. Llavors, hem pensat que el millor fóra d'organitzar una biblioteca

“sui generis”, una mica arbitrària—si us plau—, un xic massa moderna—potser—, i que, si no fos un títol poc escaient, hauríem batejat com a “Biblioteca de punts de vista”.

Cada un dels volums de la nostra biblioteca considerarà, doncs, el catolicisme des d'un punt de vista divers, adés històric, adés científic, artístic o filosòfic. I aquests miradors no seran els observatoris artificials dels savis que 'envolten d'estres antipàtics, ans al contrari, les fines i naturals glories construïdes pels més bons literats d'avui dia o els cimals formidables assolits pels pensadors més suggestius. Per donar entenent de l'obra civilitzadora dels Pares, no ens valdrem pas d'una “Patrologia” en cinc volums, sinó, posem per cas, del “Saint Augustin” de Lluís Bertrand. Per tal de metre en relleu la vàlua de l'espiritualisme catòlic, no publicarem un tractadet de Metafísica; ens acontentarem d'una novella com “El deixeble”, de Paul Bourget. A fi de combatre la dèria pseudo-científica, Marian Manent ens donarà ben tost una versió elegantíssima de “L'home perdurable”, de Chesterton. L'essencial catolicitat de Catalunya serà no demostrada, sinó viscuda en un volum gentil d'un gran escriptor nostre. I com que els caïres sota els quals hom pot esguardar profitosament el catolicisme són inexhauribles, creiem que també seran inesgotables els temes per a la nostra Biblioteca. Ara com ara, tenim en cartera dues dotzenes de volums i ens fan l'honor de treballar amb nosaltres els literats més distingits de Catalunya.

No cal dir que veiem amb molta satisfacció aquests projectes, i desitgem que assoleixin les més falagueres realitats.

BARCELONA.—Aspecte de la Sagrada Família,
vist des del carrer de Mallorca.

LES QUATRE RAMBLES

Hi ha afició, a Barcelona, a partir les coses en quatre.

Jo no sé si això procedeix de les quatre barres de sang; però tenim els quatre cantons del Call, els quatre cantons de Bellafila, les quatre Rambles, l'olla amb les quatre carns...

Parlem ara de les quatre Rambles, i comencem per dir que ja sabem que en rigor no són quatre, sinó una sola; però, així i tot, convenim que cada una de les seves denominacions té un caràcter peculiar que la diferencia completament de les altres.

El tros anomenat Rambla dels Capellans, se distingeix per la falta de moviment de joventut, d'apariència magra. La paret de Betlem ocupa un bon tros de l'acera dreta i ja li dona quelcom d'aspecte clerical; els estudiants que per allí transiten, educats entre mossèn Fulano i mossèn Mengüano, sembla com si fessin tuf de solterons, i fins en el modo de tallar-se els cabells i de portar el vestit de curt capellanegen.

Jo mateix, que quasi no tinc res de capellà, si alguna volta, distret, he donat un passeig per aquell tros, m'he trobat al cap d'una estona com si m'entrebanqués amb la sotana, i em venien ganes de pendre polvo, i em venien a la memòria coses en llatí, que no pot ser sinó que en aquella atmòsfera se mantinguin constantment efluvis clericals, ja que enlloc me succeeix lo que en aquell siti.

Atraveso des de Betlem a la Virreina, me trobo en la Rambla de les Flors, i ben considerat no se m'acut al pensament, per molt que discorri, un lloc més adequat per vendre-hi lo que allí es ven.

Per tot aquell dilatat espai el cel és més alegre; els veïns tenen afició a aucells, que són, entre lo animal, lo més adequat a les flors; camina un per allí amb l'abandó i voluptuositat que

els jardins inspiren. Allí és on amb més facilitat s'admet la idea dels rejuveniments de què parlen les antigues faules; els *requiebros* surten espontanis dels llavis; les hores passen ràpides amb l'olor de les flors. Contemplant les jovenetes que al dematí s'hi passegen, és impossible no comparar a la morena de roges galtes amb el clauell; una cara pàlida, d'ulls ben tallats i amb certa grogor d'aquelles que són indicis d'un organisme delicat i de melancolia, fa pensar tot seguit en la passionera; una joveneta, vestida de glassa, simpàtica, de faccions que revelen un cor obert i carinyós, sembla una rosa blanca animada, i la noia endreçadeta, pobra i limpia, que no crida l'atenció, però que encanta vista de prop, fa el paper de la viola boscana.

Mes, així com en un jardí, passat el temps de les flors, si no se'l cuida hi creixen els escardots i les plantes silvestres d'aspecte menos agradable i d'olor mai buscada, així també la Rambla de les Flors, quan deixa de ser-ho, es converteix en passeig de camalluentes i mossos d'Esquadra.

Els diumenges, a certa hora, hi acudeixen amb els mocadors encarrats, un al cap amb un nus que deixa les puntes tiesses com dues orelles de burro, un al coll amb coloraines dominades pel groc d'ocre i el vermell més enverinat i la punta del detràs subjectada pel lligam del davantal que quasi dona volta a tota la falda i és molt llis i llarg, i un a la mà ben plegat, que els hi serveix per molts diumenges, puix per mocar-se en porten un altre a la butxaca. Allí parlen de la seva terra, de l'aplec, del promès i dels defectes dels seus amos i de les renyines que tenen amb ses amigues, i de quant gasten en roba i de quant tenen estalviat en el recó de la caixa.

Des del teatre del Liceo fins al de Santa Creu, hi corre la Rambla que

en diuen del Mig, i no hi ha tal mig ni tal aca; però ja està dit així i no hi ha com dir-ho així per a entendre-ho.

Allò és el centre de la cultura barcelonina. De tal modo és característic aquell tros, que els capellans i els camalluents no es fan estranyar en cap carrer de Barcelona, i, posats allí a passejar, se converteixen en gent inverossímil que sembla que ha errat el camí.

Els vestits que allí s'usen, no tenen la senzilla elegància dels de la Rambla de les Flors, ni l'austeritat solemne que convé a la dels Capellans, ni l'amanerament i poc garbo dels que tapen a les camalluentes; mostren més estudi, més coneixement de l'art de vestir-se, més riquesa, més aficions mundanes, més refinament de gust.

Allí hi ha cadires i poltrones per a seure; tot són modistes, venedors de diaris, cafès, perfumeries, fondes, guanteries, gravats, retratos. En una paraula: allí està compendiat lo bo i millor de la capital. Fins l'editor d'aquest periòdic hi té una botiga de llibres.

I com en aquest món cada cosa està feta per una cosa corresponent i les lleis universals les atrauen i harmonitzen, a la Rambla del Mig acudeixen totes les vanitats, tots els notables, totes les persones que estimen la civilització, admetent-la amb totes ses ventatges i defectes: les belles arts, el luxe, l'ostentació, la frivolitat, i, en una paraula, tots els fills de l'ociositat i de la riquesa.

Tan pròpia és aquella esfera del poeta, que en el front porta el porvenir de la humanitat (sàpiga o no revelar-lo), com del ballarí de teatre, que a puntades de peu fa bullir l'olla, mentre li fan el llit a l'hospital.

No hi ha des de la Rambla del Mig a la de Santa Mònica més tretxo que el que ocupa la ridícula fatxada del teatre de Santa Creu; però en tan breu espai s'hi troba transformació especialíssima.

Atxacosos, soldats i nyinyeres (com es deu dir *niñeras* en català?) componen el públic d'aquell siti, i observin amb quina discreció elimino d'aquest públic la gent més pública que el freqüenta!

La paret de la Drassana, els canons de la porta del Banc i la vista de Montjuich, influeixen no poc en que aquells tros soldadegi, i (aquí de la llei d'atracció) és punt que pot dir-se axiomàtic el que, si en un desert s'hi planta una nyinyera, al cap del mes hi neix un soldat; així com, si tanqueu ben bé un soldat en qualsevol siti, al girar el cap ja hi trobareu a la vora seva una nyinyera amb criatura i tot. La lley d'aqueix fenomen natural no és coneguda; però el fenomen existeix i no és dels que menos contribueixen a fer admirar la sabiduria del que féu el món.

Allí es mengen taronges i es beu orxata de xufles, s'enamora amb marcialitat i es concebeixen els transports de les passions més pures entre les indigestions infantils i els ferums del ranxo que surten per les reixes del cuartel.

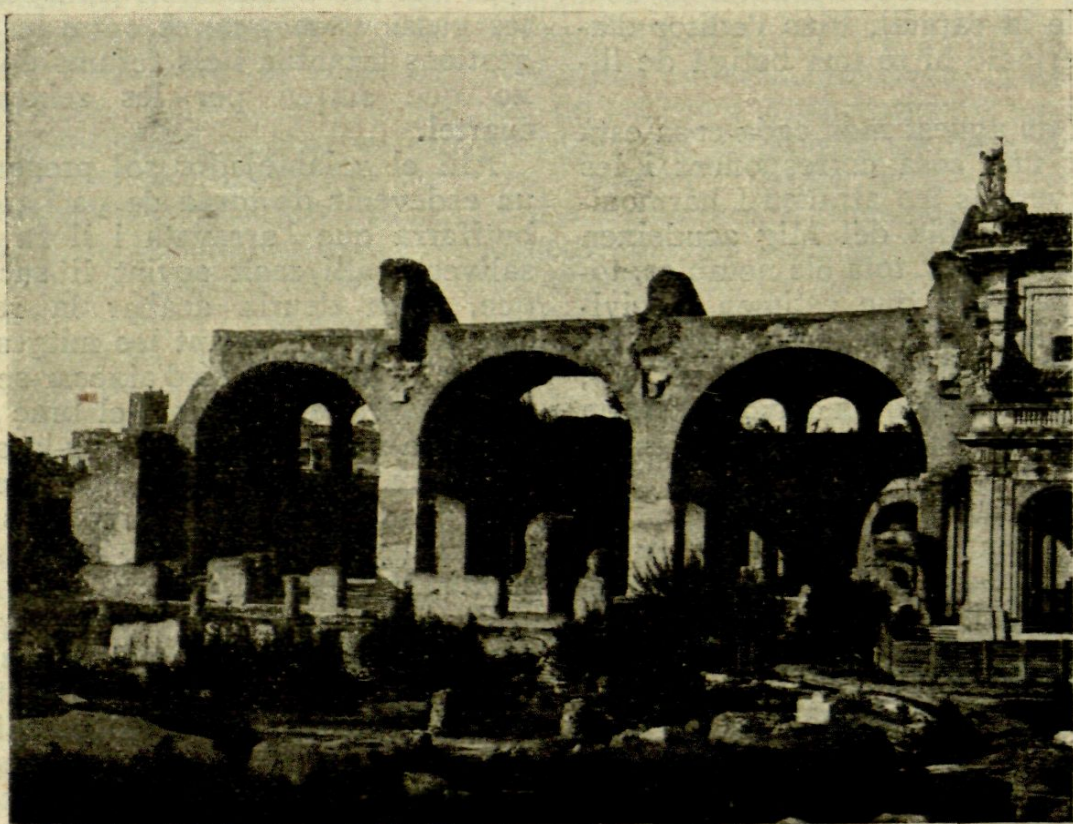
Allí el galantejador sol preparar-se un esdevenir de torna de pa i tros de butifarra que l'arravata i li fa venir salivera; allí molt sovint li succeeix que, quan deuria acabar la relació caient a terra i besant les mitges blaves de la donzella, té d'aixecar-se tieso i quadrar-se i estirar el braç i posar-se la mà al front i tornar-la a deixar caure amb revolada, perquè, entre mig de dues paraules amoroses gramaticalment inseparables, ha passat el capità, que té mal geni.

En aquell petit tros de passeig, que comparat amb tot Barcelona és ben poca cosa, és a on cauen més criatures, d'alguns segles en aquesta part, i fins podria ser que molts estrafts deguessen la seva desgràcia a les distraccions patides per les nyinyeres que els portaven en braços quan eren petits.

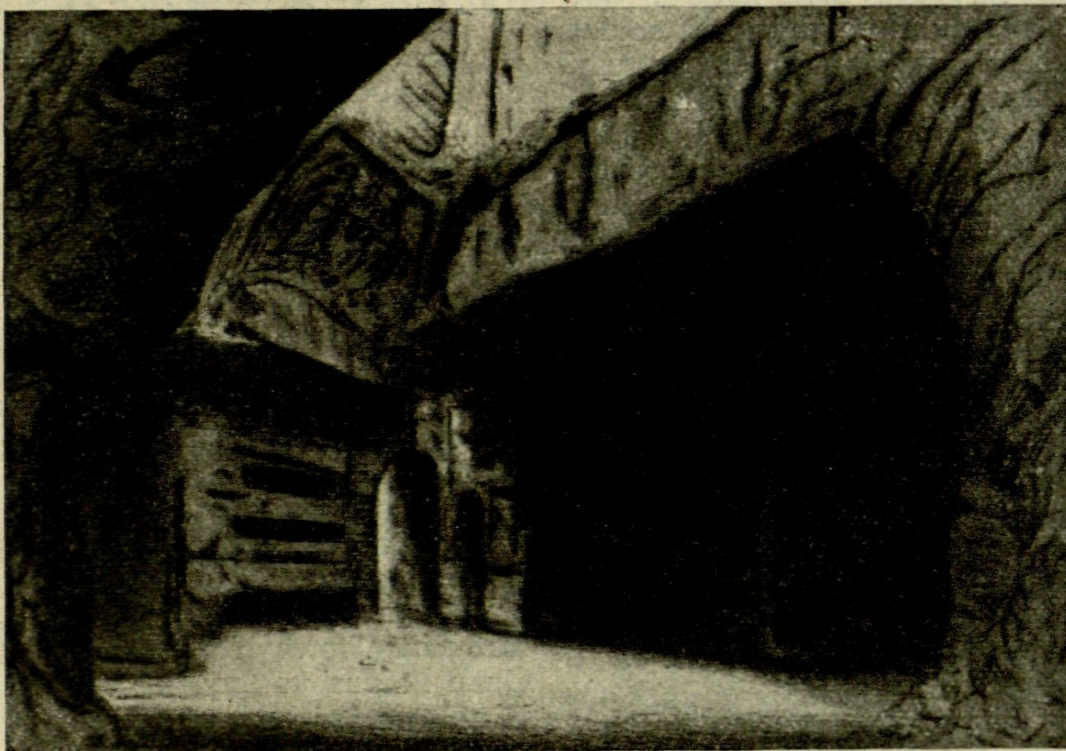
ROMA.—Sant Pere del Vaticà i la Plaça.

(Clixé E. N. I. T.)

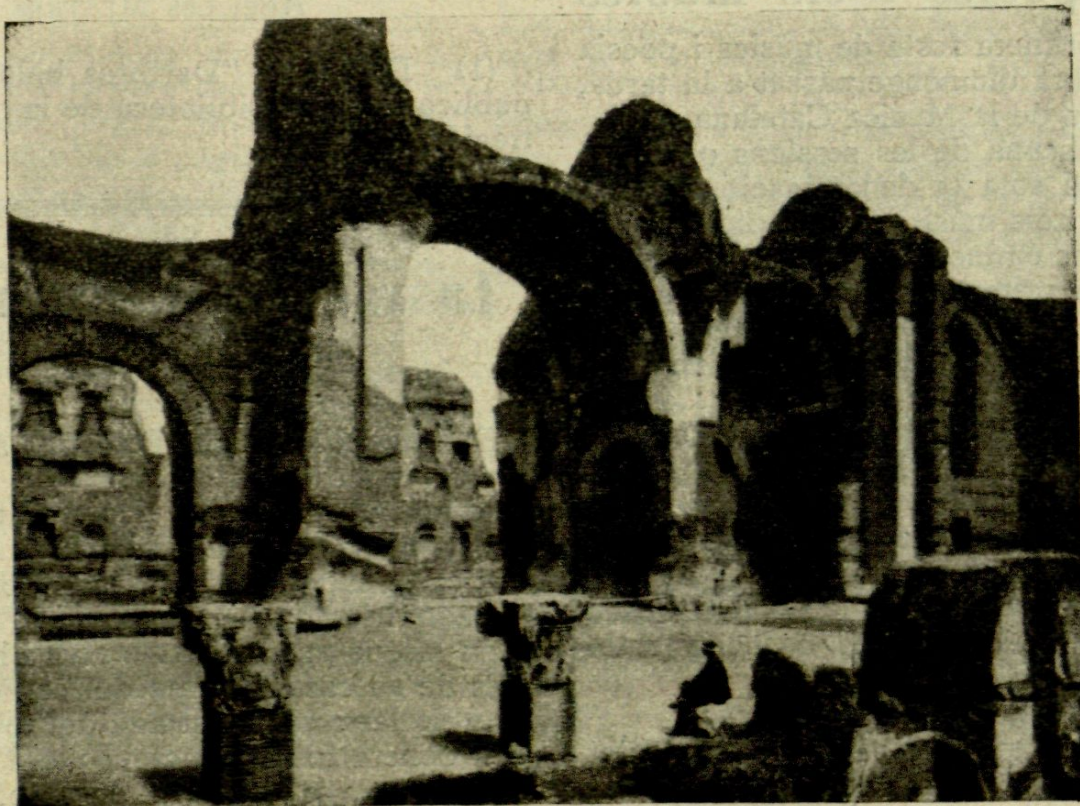

ROMA.—Voltes de la Basílica de Constantí.

UAB
Biblioteca de Comunicació
(Clixé Xavier Parés)

ROMA.—*Cubiculum* en les Catacumbes.

ROMA.—Termes de Caracalla.

(*Clixés E. N. I. T.*)

10. - EL BORINOT.

No hi ha cosa més natural que aquestes repetides caigudes. El soldat jove, briós i apassionat en extrem, pinta a la nyinyera, amb tota la fogositat de la joventut i de l'ofici, l'amor que l'arravata. La mossa se l'escolta amb la boca badada i no es recorda del que fa, ni veu lo que la rodeja. Arriba ell a allò de què quan prengui la llicència se n'aniran casats a la seva terra, a on serà mestressa de sa casa, i que en compte d'haver de bregar amb quixalla d'altres, podrà passar el dia apeixant a sos propis fills. Llavors l'embadaliment de la mossa arriba a l'últim grau; expressa la seva admiració alçant els ulls al cel i obrint els braços, i ¡cataplum! vet aquí la criatura a terra amb un nyanyo al front, quan ne surt més barato.

X. (*Robert Robert*).

Els poetes i els músics

La primera festa de música i poesia se celebrà diumenge passat a la tarda, al palau de la Música Catalana.

Cadascuna de les sessions que s'organitzen sota la denominació de "Els poetes i els músics", és dedicada a un dels més eminents poetes catalans d'avui. La primera ha estat reservada a Tomàs Garcés. D'aquest poeta foren llegides per Adrià Gual, l'eminent director del Teatre Intim i de l'Escola Catalana d'Art Dramàtic, una selecció de les seves més belles obres.

Les altres dues parts foren destinades a la interpretació de l'exquisida liederista Concepció Badia d'Agustí, secundada pel distingit pianista Josep Caminals, de diverses cançons, entre les quals figura el cicle complet de "L'ombra del lledoner".

Les altres composicions han estat musicades expressament per a aquesta festa pels mestres Gols, Llongueres, Pahissa, Pujol, Serra, Toldrà i Amadeu Vives.

EL PASSA-RIUS

—Quant ne feu pagar, barquer, de passà a l'altra vorada?

—Això va segons i com i segons qui entra a la barca. Als pobres no els ne vull res; als rics, un diner de plata; a les velles oracions

pel perdó de la meva ànima; a les donzelles com vós, un petó i una abraçada.

—Poc l'haureu, llamp de barquer! poc l'haureu aquesta paga!

primer vull a peu descalç, passà el riu de banda a banda.

—Jo us dic que no el passareu ni descalça ni calçada;

en havent donat un pas, fareu com totes les altres.

Quan l'aigua us toqui al turmell ja voldríeu sè a la barca;

quan l'aigua us toqui a genoll... pagareu i a mans besades.

APEL·LES MESTRES (1)

(1) Del llibre "Darreres balades", publicat dins la Biblioteca de la "Il·lustració Catalana".

La valentia del pare Miquel

El seu millor amic Pere, un solter d'ofici "sportman", aquell dolç matí de diumenge tardorenc l'havia anat a cercar per provar un ràpid cotxe d'esport europeu, que la tarda anterior havia adquirit nou de trinca.

En Miquel, pare de tres nois i home molt de sa casa, la idea del seu company no la trobà encertada del tot. La seva doneta fou del mateix parer; car no li plaïa més velocitat, en auto, que la de vint a vint-i-cinc quilòmetres per hora. I donava la seva explicació. Era aquesta: Per un pare de família,

ja que tot pare de família té l'obligació de viure exclusivament pels seus fills, ja és córrer prou i massa; sobre-tot no tenint el seu aïmat Miquel sogra per estimbar a les costes de Garraf...

Però tant i tant pregà l'amic automobilista, que finalment en Miquel s'enfilà al cotxe veloç, bo i pensant que Déu, sempre misericordiós, ja vetlla pels desgraciats que corren a velocitats fantàstiques no portant ni mica de pressa ni tenint d'anar enlloc.

L'auto arrencà d'una forta batzegada. I en Miquel d'amagatotis de son amic, se senyà molt religiosament, mentre sa muller li féu adéu amb un mocador xop de llàgrimes.

I enfilaren la carretera de Mataró, per arribar fins a Caldetes, a fer el vermut al Casino Colomb. La marxa fins a Badalona es pot dir que fou relativament "lenta", a causa del molt trànsit. No passaren dels vuitanta quilòmetres per hora. Però en sortint de la més propera ciutat costera de Barcelona, en Pere anà apretant l'accelerador d'una manera ben imponent. Travessà els pobles del litoral a la velocitat de l'uracà. Sols cal afegir que cap poble no li pogueren prendre el número de la placa de proves.

En sortir de Premià de Mar, la carretera es troba asfaltada de poc. I d'aquest material dura fins a Vilassar. En Pere, davant, millor dit, damunt d'aquesta bella i estreta pista, llençà el cotxe a tota veocitat, marcà ben prompte els cent cinquanta quilòmetres.

Mentrestant, en Miquel degut al vent i a la por que l'atuïen, es pot dir que no respirava. Sols somniava en un sac d'oxigen de farmàcia. Però fent un gran esforç, i dissimulant tant com li fou possible, digué a son amic:

—No correm tant! "Caminem" a cent quaranta! A tren de cós de professionals, és a dir, de cercadors de la Mort! Es una bogeria, Pere! Alenteix, que es pot rebentar un neumàtic, o patinar, o sortir-te un carro de verdu-

res del primer hort... Afluixa, Pere, que morirem els dos... molt joves! Per l'amor de Déu, que mengem massa quilòmetres i tinc por que la cosa no surti a la inversa!

Miquel, somrient i compassiu, respongué:

—Noi, allunya tota mena de por! Domino el volant com un Benoist, un Constantini, un germà Vizcaya!...

—Ho sé!—afegí el "valent" d'en Miquel—però per l'amor als meus fills i a la meva dona, no corris tant! Creume, em sabria greu que la meva muller quedés vídua; t'ho juro!

—Pere! Ja estic convençut que acabes d'adquirir un "trasto" per guanyar, a Terramar, qualsevol premi de caràcter local, però... Pere!...

Aquest li replicà, després de parar el cotxe quasi en sec:

—Què potser tens por?

—Pere! Jo, por? Jo, por?...—exclamà enfutismat a més no poder.—Jo por! Ja, ja, ja! Perquè ho sàpigues, no l'he coneguda mai, la por! Però fa estona que tinc "canguelo"!...

Pere, amb aital resposta còmica, esclatà a riure. I Miquel es mortificà qui sap, callà bella estona, mentre l'automòbil continuava marxant a la velocitat de l'express París-Calais, el més ràpid de tota l'Europa.

Minuts després, fou Pere qui tornà a preguntar, i digué:

—Miquel, t'has enfadat amb mi? Parla, home; parla!

—No.—féu secament.

—Eh, que tens por que porti el cotxe a un promig de cent vint per hora?

—Tampoc.

—Doncs, per què sols em respons amb monosíl·labs?

—Perquè tinc una feina inajornable. Prego per l'etern descans de la meva ànima!...

A. B.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

12. - EL BORINOT.

EL JURAMENT EN VIDA I EN MORT

(*Llegenda veneciana*)

Eren dos enamorats que s'estimaven amb tota la seva ànima. Però els seus pares es tenien odi mortal, i en saber son amor els prohibiren absolutament que tinguessin cap més tracte.

Llavors, ells es tingueren de veure i enraonar-se de nit. Ell compareixia al peu del balcó, i ella, sortint, departien fins altes hores de la matinada.

Una nit, ell li va dir:

—Jura'm estimar-me en vida i en mort.

—Jurem-ho, va dir ella.

I ambdós juraren solemnement estimar-se sempre més, tant en vida com després de morts.

Heus-aquí que una nit, en tornar ell cap a casa seva, passà per un carrer on va ensopegar-se haver-hi forta brega, i tot apartant-se'n, un dels contendents cregué que era un enemic que fugia i el travessà de part a part amb la seva espasa.

A l'endemà ningú gosà dir-ho a la noia; i en venir la nit, ella sortí al balcó i compareixent el jove, enraonaren fins a l'hora acostumada.

I cada nit succeïa el mateix, mes la noia estava cada dia més trista i emmalaltida.

Per fi n'hagueren esment els seus pares i ho consultaren amb el pare confessor:

Aquest va cridar la noia i li pre-

guntà si estava enamorada i si s'estimaven molt amb el seu promès.

La noia li va contestar que sí.

—Doncs per què cada dia estàs més trista?

—No ho sé, pare.

—Deixa'l, filla meva, potser no et convé.

—O, pare!, no el puc deixar, ens estimem massa.

—Molt?

—Tant, que fins havem jurat estimar-nos en vida i en mort.

Quan el confés sentí això es quedà tot pensatiu. Al cap d'una estona digué:

—Bé, filla meva, jo et prego que el deixis.

La noia es posà a plorar. Mes ell li féu tan i tan bones reflexions, que per fi ella prometé confiar-se a la seva voluntat.

Quan s'esdevingué la nit, el capellà agafà una estola i el llibre d'oracions i se n'anà a casa de la noia. Esperà que els dos enamorats s'enraonessin. Llavors eixí al balcó i posant-se l'estola al coll començà a llegir el reso de difunts. I el jove llençà un gran sospir, i s'anà esvaint, esvaint com una ombra fins que d'ell res en va veure.

—Veus, filla meva, aquest no era el teu estimat, perquè ell va morir; era la seva ànima que no trobava repós pel jurament que t'havia fet, com tu t'anaves corsecant fins que hauries estat morta. Deixa en pau als morts; no juris mai per més enllà d'aquesta vida.

F. MASPONS I LABRÓS

BARCELONA.—Rambla de Canaletes.

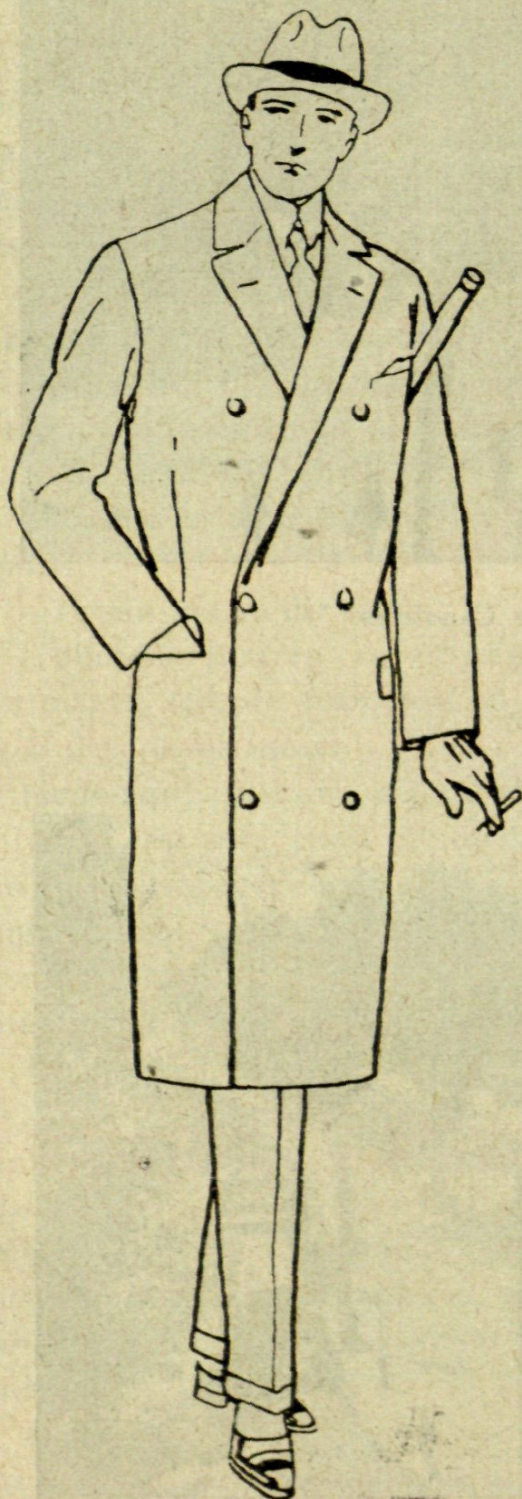

BARCELONA.—Plaça de Palau i Passeig d'Isabel II.

LIQUIDACIÓ de totes les existències de la **CASA BASTIDA**

18, PASSEIG DE GRÀCIA, 18

Gran Basar de Sastreria, sistema Nordamericà

Nostra contínua prosperitat ens ha permès fer una Gran Reforma de la que neix una nova i més potent Casa Bastida i que per donar lloc a una Transformació total, necessitem liquidar completament nostres existències a qualsevol preu

Comprant els seus Vestits, Abrics, Camises, Corbates, Mitjons, Mocadors, Sabates i Capells, per cada 25 ptes., comprarà com per valor de 25 duros en altra part.

Secció de Sastreria, confeccionada i a la mida

Es confeccionen tota classe de Peces: de Carrer, d'Abric, d'Etiqueta i d'Esport

Elegants vestits, gust de gran xic i tall anglès, des de 50 ptes., amb figurins Dernier Cri i Sistema Ràpid, en quatre hores.

10.000	Vestits confeccs. panyo, des de 20 Ptes.	
10.000	Pantalons	5 "
10.000	Abrics Alta Novetat...	25 "
10.000	Talls de vestit	10 "
10.000	Impermeables	25 "
10.000	Americanes Punt	25 "
10.000	Pantalons Oxford	10 "
10.000	Americas. Tutan-kamen.	25 "
10.000	Trinxeres	50 "
10.000	Batins	25 "
10.000	Pijames tall Sastre	5 "
10.000	Guardapols	des de 5'95 "
10.000	Gorres	0'95 "
10.000	Capells	5'95 "
10.000	Sueters	7'95 "

En diferents Seccions

Camises	des de 3'95 Ptes.
Calçotets	1'95 "
Guants	0'95 "
Tirants	0'95 "
Mitjons	0'50 "
Lliga-cames	0'50 "
Mocadors de butxaca	0'50 "
Corbates Seda	0'95 "
Camises Dormir i Esport ...	4'95 "

Nostres incompatibles Baratures no impedeixen que obsequiem a nostres compradors amb sorprenents Regals segons la compra

Els de fora que vulguin servir-se de nostra casa, escrivint-nos i adjuntant 0'50 pesetes en segells, rebran: Catàleg, Mostres, Figurins i un sistema per prendre's la mida així com les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 8 dies

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

PATENTS I MARQUES

A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

F. BONET.—València, 188

Llibres, els millors

EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

Instal·lacions elèctriques, aigua i gas
RAFAEL SALA.—Corts Catalanes, 451.

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC
(SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7

Ceràmica i Rajoles

CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

Llaneria i Sederia

CASA PUIG.—Call, 9.

Camiseria.—Boqueria, 36 i 38

RODRIGUEZ & FERRER

Articles Fotogràfics i Ràdio

PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18

Art. Fotogràfics i treb. de Laboratori

E. PICAZO.—Jovellanos, 4.

Articles fotogràfics i ràdio

V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Articles Viatge i Pell

LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.

ANTIGUITATS D'ART

Carrer del Call, 28, pral.

Cristalleria i Alumini

CASA ACAR.—Ronda S. Antonio, 60.

Taller d'OPTICA, J. PUIGORIOL.

Carrer Muntaner, 56

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS

A. Hernández.—Rosselló, 199.

Fàbrica de Làmpares Elèctriques

ALFONSO MAÑES.—Villarreal, 173 bis

GANIVETERIA ROCA

Plaça del Pi, núm. 3

CAMISERIA del "Liceo"

JOAN VALLVÉ.—Sant Pau, 3.

Pianos, harmòniums: venda i afina-
ció.—Planeta, 41—L. CAMPS ARNAU.

Sastreria Econòmica.—P. Padró, 14

Trajes a plassos i al comptat

Acadèmia Tall i Confecció per a
senyoretetes.—Diputació, 222, pral. 1.^a

Sastreria Guilemany, vestits i for-
mes tots preus. P. Sol, 8, t. 1451-G

Rellotgeria PAHISA. Adob de re-
lloges. Joies.—Mallorca, 330.-Barc,

PELLETERIA LE RENARD

Corts Catalanes, 614.-Barcelona

Màquines per rentar, secar i planxar
Via Layetana, núm. 54.-Barcelona.

Electricitat i Lamp. MARCELÍ ROVIRA
Plassa Pí, núm. 2.-Barcelona.

..FRATERNUS. Agència de Negocis
Plassa Catalunya, 3, 2.º, 1.ª-Barna,

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS

Compra-venda. — Menéndez P. 14

Moneders, Carteres i Petaques (F.)
R. Torres.—Plassa del Pí 2.-Barna,

EL KRIC. Acc. i nov. per a Auto. a
preus reduïts.—Aragó, 201

Caixes cabals des de 200 ptes. totes
d'acer.-P. Marquilló. Mallorca, 125

LA FIRA DEL BOSCH. — *Joguines*,
Rambla del Prat, 2. - Barcelona, G.

PINTURA DECORATIVA.-Papers pintats,
Rètols.— Viladomat, 52.-Barcelona,

VIDRES, Cristalls plans. - T. Garcia.
Panadès, 1. Tel. 1166-G. — Barna.

ESTORAS I CARPETS COCO.-*Ll. Gibert*,
P. Urquinaona, 8. Tel. 713-S. P.

SALA PARÉS

Establiments **MARAGALL**
Petritxol, 3 i 5 - BARCELONA

MOBLES FRADERA

Fradera i Ribas, s. en c.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despaitx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, n.º 663
Teléfon 813-S. P. - BARCELONA

**IGNASI FOLCH
I TORRES**

Una dona

Novel·la
contemporània

A TOTES
LES
LLIBRERIES

Preu:
3'50 ptes.

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS~AUTOTIPIAS

CALÇATS

**ALFONS
RASPALL**

Es serveix
bé, bo
i a bon preu

Portaferriça, 13
BARCELONA

LLATZER DE TORMES

el clàssic de l'humor
demaneu-lo a totes les llibreries **2**
Pessetes

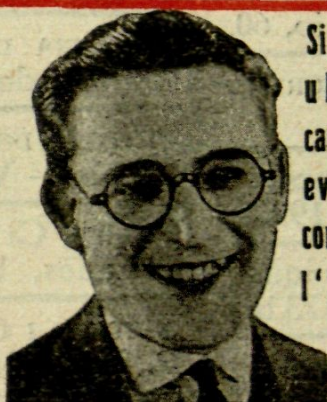
Reirotgeria "El Marino"

EL MILLOR
RELOTGE
SUIS DE PRE-
CISSIÓ. Garan-
tit per 10 anys
i únic que du-
rant els cinc
primers
s'adoba
de franc en tota
mena de espat-
llament.

PER ENCARREGS:
JAUME ROCA,
Ordre, 136,
Sant Andreu.—
JOSEP TO-
RRUELLA,
Pipollés, 73,
St. Martí.
MERCE-
RIA «Bell Ca-
prici», Carmel,
50, Les Corts.

CENTRAL I TALLER D'ADOBES:
Jaume Fonollosa, Canvis Vells, 8.
Bisuteria fina. - BARCELONA

Si els seus
ulls es
cansen pot
evitar-ho
consultant
l'òptic
profes-
sional

J. Ruíz Urrea
Ronda Sant Antoni, 61
No confongui el numero. - Entrada per l'escala.

FÀBRICA DE LLONGANISSES
la millor de la nostra terra
TELEFONS

A Seu d'Urgell, n.º 124
A Barcelona, n.º 2023
A Sitges, n.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

ELS PIRINEUS

Quingles i Escaler

CASTELLCIUTAT
(Seu d'Urgell)

res./46.027